

Introit: **Žalm 63, 2-9**

píseň 100

modlitba

čtení: Matouš 13, 1-23

píseň 384

text kázání: Matouš 13, 23-30

Bratři a sestry,

včera jsem se bavil s několika křesťany o tom, jak lidem dnes přiblížit evangelium. Navzájem jsme si vyměňovali nápady a zkušenosti. Osobně mě ale oslovilo svědectví jednoho bratra, který se modlí za své okolí a za konkrétní lidi, kterým by chtěl přinést *evangelium*. Modlil se např. za svého starého souseda o berličkách, aby Bůh připravil čas, kdy mu řekne *o záchraně v Pánu Ježíši*. Ta chvíle skutečně nastala, ten starý pán ale odcházel po rozhovoru s určitými rozpaky. A rozpaky měl i tento bratr, protože se trápil otázkou, zda tomuto člověku zvěst evangelia vyřídil jasně a naléhavě. To byl jediný rozhovor, který s ním měl možnost mít. Pán po krátké době zemřel a tohoto bratra tížila otázka, zda tento stařec je zachráněný pro věčný život. Na to mi popisoval situaci v jeho zaměstnání, kdy během půl roku zemřelo několik spolupracovníků, naposledy to byl mladý muž. Tu se zase trápil tím, že propásl příležitost těmto lidem říci o spasení v Ježíši Kristu. Z jeho svědectví na mne především dýchlo jeho zapálení, že mu není lhostejno, zda lidé odchází na věčnost zatraceni nebo zachráněni.

Abych k vám byl upřímný, bratři a sestry, trápí mě poslední dobou podobné otázky. Církvi a každému křesťanu byl Bohem svěřen lék pro celý svět. Evangelium. Dobrá zpráva o záchraně pro věčnost v Pánu Ježíši Kristu. Nakolik tento lék ale podáváme lidem okolo nás? A podáváme ho vůbec? Neříkáme si ho tady jenom pro sebe za zdmi kostela? Pán Ježíš nám říká, že **máme jít do celého světa a rozsévat evangelium**. A my to často nejsme schopni učinit ani svému okolí. Apoštol Pavel navíc dodává, že **máme hlásat Slovo Boží, ať přijdeme vhod či nevhod!** Čili naléhavě. Vyžadujeme-li u druhých poslušnost jiných Božích příkazů, nakolik my sami naplňujeme ty, které se týkají misie?

Ta druhá věc, která mne trápí je, když církev podává světu nařazené evangelium. Tzv. evangelium milostivé lásky a laciné milosti, které hlásá: *Ty se, člověče, nemusíš vůbec měnit, Bůh tě přijímá i v tom stavu, jak jsi a jak chceš sám být*. To je velmi ošidné, bratři a sestry! Pravé a plné evangelium přece říká, že **se máme odvrátit od zlých cest, činit pokání a vydat své životy Pánu k následování**. Jít novou cestou, nikoliv cestou hříchu. Takové ředěné evangelium, to je něco jako placebo. Člověk se domnívá, že je zdravý, ale není tomu tak. Je to takové velmi ošidné homeopatikum. A pokud se takový lék podává v církvi, pak tu máme církev bez kázně, chaos, kdy si každý může dělat, co chce. To není ale znak nevěsty Kristovy, ale nevěstky svědkyně. Na takových se pak plní proroctví Izaiášovo: **„Budete stále poslouchat, a nepochopíte, ustavičně budete hledět, a neuvidíte. Neboť obrostlo tukem srdce tohoto lidu, ušima nedoslyšejí a oči zavřeli, takže neuvidí očima a ušima neuslyší, srdcem nepochopí a neobráti se – a já je neuzdravím.“**

My jsme četli, bratři a sestry, dvě podobenství. **O rozséváči a O pleveli mezi pšenici**. K dobrému semenu přirovnává Pán Ježíš slovo o Božím království. Můžeme si ho představit jako zrno, které, když vydá užitek, tak **přinese i stonásobnou úrodu**. Ale můžeme si ho představit také jako semeno léčivé byliny, která má moc uzdravit celý svět. A skutečně když taková bylinka vyroste a vy uděláte nemocnému čaj, pak se nemocný uzdraví, pokud tedy tento čaj přijme a vypije. Teď si ale představte, že přijde někdo, kdo se domnívá, že činí dobře a naseje vám do vašeho záhonku s bylinkami jinou bylinu, která vypadá podobně. Vy pak jdete, abyste uvařili nemocnému čaj a utrhnete i tento **plevel**. Po vypití čaje z této míchaniny se všichni, kteří pili, tváří, že jsou zdraví. Jejich myšlení je už ale na scestí, neboť je ovlivněno tímto jedovatým plevellem. A tento jed působí nové myšlení, které se nenápadně přičí Božím slovu. A pokud to zasáhne větší skupinu, která si v tom notuje, pak zde máme církev, která přestala být nevěstou Kristovou a stala se z ní nevěstka. Tento proces se děje pozvolna a téměř nepozorovaně. V tom podobenství **O pleveli mezi pšenici**, rostlo stéblo i plevel vedle sebe a ze začátku to poznat jistě nešlo. Až ale **stéblo nasadilo na klas, tu se ukázal i plevel**. A když to zpozorují ti sluhové, tak jsou šokováni. A tak se ptají hospodáře: **„Pane, cožpak jsi nezasel na svém poli dobré semeno? Kde se vzal plevel?“** Někdy i my, křesťané, můžeme být šokováni, co všechno v církvi vyrašilo. Ovšem povšimněme si důležité věci, kdy bylo zaséváno to špatné semeno. Nepozorovaně, **když lidé spali!** Co to znamená v přirovnání s církví? Když byla v duchovním

úpadku, když se nemodlila, když lidé nechtěli slyšet slovo Boží. Tehdy má nepřítel navrch. Hospodář tedy odpoví svým sluhům: **„To udělal nepřítel.“** Nepřítel je samozřejmě v první řadě **d'ábel**. A Nový zákon nás učí, že **nevedeme svůj boj proti lidem, ale proti nadzemským duchům zla, proti temným mocnostem**. Dábel, bratři a sestry, je především mistrný lhář, který umí pracovat velmi dobře i s Božím slovem a umně ho převracet. Ukázkou je, když se pokoušel Božím slovem obelstít samotného Božího Syna. A pokud lidé čtou Bibli bez osvětlení Duchem svatým, pak to může být zavádějící. A pokud ji nečtou, pak jsou o to snadnější kořistí satanovou. Nepřítel je tedy především ten zlý, z lidí si však chce dělat své mistrné nástroje a loutky. Na druhou stranu, dívejme se především na sebe, zda my sami nejsme loutkami a nástroji toho zlého. A zkoumejme u sebe, zda rozséváme Boží pokoj a lásku, anebo hořkost a nenávisť. Zkoumejme sami u sebe, zda ve svém okolí nezaséváme místo dobrého semene jedovatý plevel. Pokud ano, pak se nedivme. **Co jsme zaseli, to sklízíme**. Doma, u sebe, v rodině, ve společenství církve nebo i ve svém okolí.

Když se vrátíme do toho příběhu, tak ti sluhové chtějí s plevem jednat radikálně a nekompromisně: **„Máme jít a plevel vytrhat?“** V historii církve takových pokusů bylo velmi mnoho. Celkem snadno se dá z někoho udělat nepřítel Boží. Jako to např. udělala inkvizice v čarodějnických procesech, církev v popravách reformátorů apod. Anebo když se různé církve osočovali či osočují navzájem. Pán Ježíš prostřednictvím tohoto podobenství jasně ukazuje, že se má plevel i stéblo nechat růst společně až do časů žně. Proč? **Hospodář odpoví: „Ne, protože při trhání plevele byste vyrvali z kořenů i pšenici.** Na těch bylinách je to jistě pochopitelné každému zemědělci a zahradníkovi. Chcete zničit plevel, a přitom zničíte i budoucí úrodu, protože nemá ještě pevné zakořenění. Platí to ovšem i ve zkušenostech křesťanského života. Copak z historie nemáme případy, kdy vytváření nepřátel a necitlivý radikalismus plodil zlo a další zlo? Copak to nebyly jasné porážky církve? A není církev vinna toho, že kdysi křesťanská Evropa je dnes vykořeněná? Ponechme tedy soudy Božskému Soudci. Vždyť je to On, který přece říká: **Nechte, ať spolu roste obojí až do žně; a v čas žně řeknu žencům: Seberte nejprve plevel a svažte jej do otýpek k spálení, ale pšenici shromážděte do mé stodoly.“**

Mám, bratři a sestry, před Bohem dost velkou bázeň, abych neuváženě měnil dávné řády, převracel učení Pána Ježíše a apoštolů a vyučoval bludné učení. Samozřejmě i to se může stát, kdybych vypil neuváženě nějaký jedovatý lektvar bludného učení. Pokud by tomu tak bylo, neváhejte mne, prosím, na to upozornit. Vždyť kdo by chtěl být otýpkou ke spálení?

Závěrem je potřeba říci, milí přátelé, že **čert nikdy nespí**. Tedy nepřítel se snaží neustále zasévat své jedovaté byliny. Dá se proti tomu něco dělat? Mám za to, že ano. Rozsévat to dobré semeno a věřit, že má léčivou moc! Boží slovo, neředitelné evangelium může uzdravit mnohé životy a vysvobodit je z bludných cest. A je přece mnoho svědectví těch, kteří když uvěřili v Ježíše Krista, byli osvobozeni od svých spoutaností. A tak je tu výzva pro každého křesťana. **Pán Ježíš tě volá, aby ses stal rozsévatelem**. Abys nesl evangelium. Jak? Důležité je, abys Ho měl ve svém srdci. A aby ti skutečně záleželo na životech druhých. Vždyť je potřeba si uvědomit, že Bůh nás povede k zodpovědnosti za ztracené životy, které mohly být zachráněny, kdyby od nás slyšeli o Ježíši Kristu. Neberme to tedy na lehkou váhu, tady nejde o život, ale o život věčný! **A tak se modleme a hledejme cesty, jak druhým evangelium přiblížit**. Je přece mnoho způsobů. A to i pro ty, kteří se bojí mluvit. Každý z nás by měl nějakým způsobem šířit Boží slovo. Není samozřejmě každý obdarován tak, že káže slovo Boží neohroženě kamkoliv přijde. Někdo třeba rozdává např. tištěné kázání, křesťanské knihy, např. Dobrou setbu atp. A v dnešní době se dá navíc šířit Boží slovo ve velkém na internetu. Můžete mít svůj blog, nebo se můžete vyjadřovat např. na facebooku. Ty možnosti, jak rozsévat slovo Boží jsou dnes opravdu veliké. Tak neváhejme, ať nepromarníme čas nám svěřený. Z podobenství O rozsévání přece víme, že pouhá čtvrtina těch, kteří slyšeli slovo Boží, vydali užitek. A určitě máme zkušenost, že některá srdce jsou tvrdá jako kamenitá cesta, některá se nadchnou a pak uschnou a odpadnou a další pohltnou jiné starosti a priority. Proto o to více usilujme rozsévat. Ten, kdo rozsévá, jistě bude sklízet. Kdo nerozsévá, ten nic mít nebude. Amen. Píseň 684 modlitba

slovo poslání: Kdo příliš dá na vítr, nebude sít, kdo hledí na mraky, nebude sklízet. (Kazatel 11,4)

požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen. Píseň 452